



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **xxxxxx**

zastoupeného: JUDr. Milan Jelínek, advokát,
se sídlem Malé náměstí 124, Hradec Králové

proti

žalovanému: **Ministerstvo financí,**

se sídlem Letenská 525/15, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2018, č.j.: MF-15299/2018/3902-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále také jen obecně spolu s žalovaným „*správce daně*“, pokud rozlišení jednotlivých vykonavatelů veřejné správy nemá vliv na srozumitelnost textu) ze dne 31. 3. 2018, čj. 3531-2/2018-900000-317. Ve

správním (daňovým) řízení bylo pravomocně rozhodnuto o zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 10. 6. 2016, čj. 18041-4/2016-900000-304,4, kterým byla v odvolacím řízení prohlášena nicotnost rozhodnutí Celního úřadu pro Královéhradecký kraj ze dne 22. 2. 2016, čj. 11625/2016-550000-3; rozhodnuto bylo podle ust. § 123 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*daňový řád*“).

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhal se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil tyto žalobní body, jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Namítal, že v průběhu řízení o odvolání proti platebnímu výměru správce daně přehodnotil svůj vlastní názor na otázku nicotnosti platebního výměru. Podle jeho názoru institut přezkumného řízení nemůže sloužit k tomu, aby správce daně mohl kdykoliv a bez ohledu na práva daňového subjektu nabytá v dobré víře odstranit jakékoliv pravomocné rozhodnutí pouze proto, že se správce daně zmýlil. Daňové řízení je řízení kontradiktorní, což je spojeno s teorií o rovnosti zbraní, což považuje ústavní ochrany, proto této rovnosti zbraní neodpovídá situace, kdy dojde k odstranění vlastního pochybení zrušením původního rozhodnutí. Žalobce jako daňový subjekt má právo na ochranu důvěry ve správnost pravomocných rozhodnutí správce daně. V daném případě spatřuje v aplikaci institutu přezkumného řízení v rozporu s ústavním pořádkem z toho důvodu, že správce daně při svém rozhodování nevzal v úvahu princip právní jistoty a ochrany práv daňového subjektu nabytých v dobré víře. Uvádí dále, že správce daně musí poměřovat zájem na soulad rozhodnutí se zákonem a právní jistotu a ochranu práv nabytých v dobré víře na druhé straně, přičemž při absenci výslovné právní úpravy je nutné postupovat analogicky podle ust. § 94 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „*správní řád*“). V tomto případě ke změně právního názoru došlo „jen tak“, bez vnější příčiny, přičemž není postačující, že správce daně se dopustil omylu. Zásah považuje za razantní, poukazuje na případný běh lhůty pro vyměření daně a případnou motivaci k vydání takového rozhodnutí.

[3] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí jako nedůvodné, přičemž uváděl obdobné důvody, jako v žalobou napadeném rozhodnutí.

[4] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

[5] Z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí mj. plyne, že (při nesporném popisu skutkového stavu a průběhu správního řízení) dne 22. 2. 2016 byl správcem daně vydán platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období listopad 2013, proti němuž podal žalobce odvolání, při jehož posouzení bylo vydáno rozhodnutí Generálního ředitelství cel o jeho nicotnosti ze dne 10. 6. 2016. V následném postupu vydal správce daně dne 9. 3. 2017 další platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období listopad 2013, proti němuž podal žalobce odvolání. V rámci tohoto odvolacího řízení zjistilo Generální ředitelství cel vady ve vydání rozhodnutí o prohlášení nicotnosti platebního výměru, což vyústilo v nařízení přezkumného řízení, které skončilo vydáním v této věci prvostupňového správního rozhodnutí ze dne 31. 3. 2018, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o prohlášení nicotnosti platebního výměru (pozn. soudu – rozhodnutí ze dne 10. 6. 2016).

[6] Dále je v odůvodnění proveden odkaz na zákonnou úpravu nicotnosti rozhodnutí, které podle závěru žalovaného v případě prohlášení nicotnosti nebyly naplněny. Nicotnost je záležitostí objektivní, vady rozhodnutí musí skutečně existovat a musí dosáhnout takové míry intenzity a zřejmosti, pro niž po subjektech právního vztahu nelze žádat, aby jej respektovaly. Nesouhlasí s odvolací námitkou, že by posouzení bylo subjektivní, i přezkum takového rozhodnutí pak umožňuje právní úprava. Prohlášením nicotnosti rozhodnutí žalobce nenabyl žádná práva a nemohlo tak dojít ani k narušení právní jistoty (nemohou být chráněny pozitivní důsledky plynoucí z nezákonného rozhodnutí). Pokud by takové rozhodnutí nemohlo být předmětem přezkumného řízení a zrušeno v neprospěch daňového subjektu (jak uváděl žalobce v odvolání), nebylo by možné použít dozorcích prostředků podle daňového řádu, což z této právní normy nevyplývá. Pokud žalobce subjektivně vnímá nepříznivé následky, pak ty jsou pouze sekundární z „obživnutí“ platebního výměru ze dne 22. 2. 2016, neboť přezkumem je současně vyvolaná nezákonnost platebního výměru ze dne 9. 3. 2017 pro překážku věci rozhodnuté, což bude zohledněno v tomto odvolacím řízení.

[7] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[8] Podle ust. § 123 odst. 5 daňového řádu, ve znění účinném v rozhodné době: *„Jestliže správce daně po zahájení přezkumného řízení zjistí, že byly naplněny podmínky podle § 121 odst. 1, vydá rozhodnutí, kterým se původní rozhodnutí zruší nebo změní. V opačném případě přezkumné řízení zastaví.“*

[9] Podle ust. § 121 odst. 1 daňového řádu: *„Správce daně z moci úřední nařídí přezkoumání rozhodnutí, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, se nepřihlíží.“*

[10] Podle ust. § 94 odst. 5 správního řádu: *„Při rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).“*

[11] V dané věci soud dospěl k závěru, že postupem správce daně v tomto případě nedošlo k žádnému nezákonnému poškození práv žalobce, neboť se jednalo o postup zákonem předvídaný a právní normou upravený. Podle názoru soudu, který uvedl i žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobce jako daňový subjekt nemá žádné právo na to, aby rozhodnutí, které bylo shledáno nezákonným, mělo nadále své právní účinky a nebylo jej možné zrušit. Poukaz na ust. § 94 odst. 5 správního řádu zde použít nelze, neboť sám daňový řád obecně použití správního řádu vylučuje, přičemž ale současně soud uvádí, že ani toto ustanovení nijak neomezuje správní orgán při postupu v tom smyslu, že by nezákonné rozhodnutí nebylo možné zrušit, pouze mu nařizuje povinnost šetřit práva nabytá v dobré víře. Žádná taková práva však podle názoru soudu v tomto

postupu šetřit nelze, protože zde nejsou – tímto postupem bylo zrušeno rozhodnutí o prohlášení nicotnosti platebního výměru, které žádná práva nemohlo založit. Tímto postupem pak nedošlo k žádnému autoritativnímu určení práv a povinností žalobce, neboť je jasné, že bude muset být dále postupováno procesně v dalších právních řízeních (řízení o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 9. 3. 2017, stejně jako řízení o odvolání proti platebnímu výměru ze dne 22. 2. 2016, které tímto postupem znovu obživlo). Na straně žalobce tak došlo k obnovení již ukončeného právního řízení, které nadále pokračuje, čímž mu naopak jeho účastenská práva v takovém řízení znovu náležejí. Jak bylo shora uvedeno, podle názoru soudu žalobce nemá žádné právo na to, aby nemohlo být zrušeno nezákonné rozhodnutí, ač to v žalobě tvrdí a tuto argumentaci konstruuje a dále rozvádí, žádné konkrétní právo však ani v žalobě neuvádí.

[12] Pokud tedy žalobce v žalobě v argumentaci pokračuje konstrukcí rovnosti zbraní, pak tato konstrukce se neopírá podle názoru soudu o žádné právo, k němuž by se mohla vázat. Proto ji soud nepovažuje z tohoto důvodu za možnou a dále se k ní z tohoto důvodu není nutné vyjadřovat, neboť by soud obecně hodnotil něco, co pro věc samu nemá význam.

[13] Žalobní bod, v němž žalobce uvádí, že správce daně k rozhodnutí subjektivně využil svůj předchozí nezákonný postup nebo že změnil názor, pak soud uvádí, že tento postup je v souladu se zákonem a pokud správce daně jej využil, nelze hovořit o nějakém nezákonném či subjektivním přístupu. Z odůvodnění jak napadeného, tak prvostupňového rozhodnutí, je patrné, že byly hodnoceny jednotlivé skutečnosti, v nichž byla spatřována nezákonnost rozhodnutí, a to ve vazbě na zákonné důvody této nezákonnosti, nedošlo tak k žádné libovůli v postupu správce daně, přičemž konkrétně žalobce ani nic takového v podané žalobě netvrdí.

[14] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: T. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 2. října 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v. r.
předseda senátu